

La darrera mossegada del gos

La revista de creació artística 'Cave Canis' ha arribat al número nou i últim i els seus impulsors ho han celebrat a la sala Metrònom de Barcelona amb una festa singular. Un acte en què han tornat a demostrar que l'art concebut com a provocació té encara vigència.

Enric Cassassas enfila els poemes/cançons extrets de dos dels seus llibres acompanyat amb un piano de juguina per Pascal Comelade. Aquesta va ser una de les actuacions de l'acte de presentació del darrer número de la revista *Cave Canis*.

Sala Metrònom (dimarts, 15 de juny del 99 a les deu del vespre). "No enterrem el gos, ni la ràbia". La frase, la pronunciava Joaquim Pibernat, un dels cinc fundadors i directors de la revista *Cave Canis*, en un acte celebrat entre les parets emblanquinades i la cúpula envidrada de la galeria del carrer de la Fussa. Motiu: presentar el darrer número de la revista i, alhora, aixecar acta de l'extinció voluntària, anunciada des del primer número, la tardor del 1995. De *Cave Canis*, se n'han publicats tants números com lletres té la capçalera: nou. I cadascuna de les lletres que la componen ha servit

per fer-ne les portades. No han estat números monogràfics, però sí amb fils conductors. El del darrer número, la música.

Cafè Schilling (començament). A la una del migdia de l'endemà. Conversa amb Vicenç Altaió i Manuel Guerrero. Ara que el teló ha caigut i el projecte ha complert el seu cicle, interessa de recordar-ne la presentació en societat a l'Universal l'any 95. Altaió recordava aleshores un dels textos que coincidia amb la línia de *Cave Canis* i que signava un tal Pharamousse, que només uns quants iniciats sabien que era el pseudònim de Francis Picabia. El text, dedicat a Barcelona, fa

menció dels gossos i dels intel·lectuals. D'aquests, en diu que "tenen la sang freda, prefereixen l'onanisme a la violació, la brutícia al bany, el joc subtil d'insinuacions contradictòries a l'afirmació arriscada. Són al mateix temps —diuen ells— filòsofs, poetes i polítics; el seu passat preferit consisteix a fer-se molt de mal (...). És, doncs, del tot normal que aquest senyor que, sense sol·licitud de cap mena per part vostra, us acaba de concedir tota la simpatia en tant que filòsof, us clavi per l'esquena la punyalada política". Tant Altaió com Guerrero creuen que no hi ha motius per a pensar que la diagnosi hagi de canviar gaire d'aleshores ençà.

Sala Metrònom (passen uns quants minuts de les deu de la nit). Vicenç Altaió, voltat de Manuel Guerrero, Joaquim Pibernat, Manel Sala i Claret Serrahima, pren la paraula per llegir el darrer dels manifestos que han acompanyat cada exemplar de la revista. La darrera mossegada es titula "Manifest per a una cultura crítica i radical". Altaió comença la lectura: "Els gossos no només mosseguen. També somnien, fins i tot quan mosseguen. I els somnis dels gossos són potser les mossegades que fan més mal. I els gossos, en cada mossegada (nou!), han volgut deixar la traça d'un somni. Un somni que és, per a molts un malson. Aquest és el somni dels gossos: ser el malson de l'ordre. Ser el malson per a l'ordre". Amb el braç estès i as-

senyalant amb el dit índex el públic, clou la lectura amb un "Cave Canis! Compte amb els gos-sos!"

Cafè Schilling (represa). Revistes com *Èczema* i *Àrtics* són els precedents immediats de *Cave Canis*. Totes tres són projectes que han dibuixat una línia i han configurat un grup prou ampli i heterogeni de gent que situen la seva acció "als marges i entre lí-nies" i "contra la complaença moderna". Demano per la poè-tica de *Cave Canis*. "No anem -m'expliquen Guerrero i Al-taió-, contra la tecnologia, com s'ha dit, sinó contra l'ús *per se* que se'n fa i que minimitza els processos creatius. Hem anat contra la virtualització i la digita-lització del món, de veure'l con-vertit en sèries numèriques i abs-tractes. Allò que hem reivindicat, per tant, es el món de la materia-litat i la sensualitat de l'objecte. Des de *Cave Canis*, que és un museu de butxaca que té la seva genealogia a la maleta de Du-champ, hem mirat de miniaturit-zar i objectualitzar les idees artís-tiques".

Sala Metrònom (comença la FESTA). En una pantalla es pro-jecten fragments d'un cd-rom, obra de Carles H. Mor, Ester Xargay, Adolf Alcaniz i Barbara Held. Es diu *Paraparemys, des-plaçaments, cosificacions*. Es tracta d'una navegació intertex-tual que inclou poesia, música, cinema, o una acció teatral d'An-tonin Artaud, entre més coses. En acabat, Mor explica que l'expe-riència té interès en el sentit da-daïsta de deixar passar l'atzar i la combinatòria, de poder llegir un text que es deixa llegir de moltes maneres. A continuació, puja a l'escenari el poeta Enric Casas-sas en pla *rockstar*, acompanyat de Pascal Comelade i el seu pia-no de butxaca / joguina que guar-da / porta / treu d'una caps de cartró. Enfilen tres poemes / cançons. Emprant amb ironia un ritme de vals, ataquen "Naip" (del volum *No hi érem*): "Vull mirar si m'acabo a cops de ver-sos / Si t'ensenyó els pulmons, em deixaràs? / ...". Després l'em-

El novè i l'últim número de 'Cave Canis'. La revista està concebuda com una maleta, plena d'objec-tes artístics miniaturitzats.

prenen amb "Amèrica" (del lli-bre *Començament dels comença-ments i ocasió de les ocasions*): "Amèrica és el poble del costat / qualsevol poble petit de Catalun-ya: / xiquets tiren pedrades als gitanos / ...", i acaben amb "Sex-tina" a ritme de rock: "Dóna'm,

dóna'm / dóna'm aire / dóna'm cerca / dóna'm corda / dóna'm quasi / dóna'm mata'm / ..." i ai-xí fins al final. Desen i se'n van. Tot seguit el compositor Llorenç Balsach ofereix un tall de la seva composició, *Classes de música a la granja*, incorporada íntegra en

Embat

Llibres

Literatura
infantil i juvenil

Papa Joan XXIII, 5-E
07002 Palma de Mallorca
Tel. 971 713350
Fax 971 720444

28 Premis Octubre

Premi d'assaig

JOAN FUSTER

JURAT: Xavier Bru de Sala, Daniel Giralt-Miracle, Carles Hac Mor, Joan F. Mira, Xavier Rubert de Ventós.

Premi dotat amb 1.000.000 pessetes

Premi de narrativa

ANDRÒMINA

JURAT: Dolors Oller, Josep Piera, Ponç Puigdevall, Francesc Sellés, Màrius Serra.

Premi dotat amb 2.000.000 pessetes

Premi de poesia

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

JURAT: Vicenç Altaió, Francesc Calafat, David Castillo, Narcís Comadira, Francesc Parcerisas.

Premi dotat amb 500.000 pessetes

Les obres aspirants a qualsevol d'aquests premis hauran de ser presentades en l'Editorial Tres i Quatre (C/ Pérez Bayer, 11. 46002 València) abans del 15 de setembre de 1999.

34

el compacte inclòs (n'hi ha tres) al darrer número de *Cave Canis*.

Cafè Schilling (final). Sobre la base d'allò que han estat històricament les avantguardes, cercant inèdits dels clàssics (Miró, Pessoa, Dalí, Tàpies, Giacometti, Pujols, etc.) i amb la col·laboració d'artistes i d'escriptors actuals (Zush, Perejaume, Benito, Julian Ríos, Amat...), i també dels emergents, *Cave Canis* ha provat de bastir allò que per ells és la gran absent: la cultura crítica. Avui, diuen, s'entén per crítica la que es fa en relació amb les preses de posició morals i la política quotidiana. A *Cave Canis* no hi ha crítica de la immediata, sinó de les idees, que és allò que la modernitat exigeix.

Sala Metrònom (fineix la FESTA). Des del carrer arriba amb acompanyament de timbal i clarinet el que sembla una paròdia d'una cercavila que volta per tot el local fins a enfilar-se a l'escenari. Carles Santos ha sorprès tothom amb una acció iconoclasta marca de la casa. L'actor Francesc Orella representa/recita el text titulat "Trenta-sis dits per a trenta-sis tecles negres": "El primer dit és fill de Maria / El segon dit no es meu / (...)" I així fins arribar al trenta-sisè dit que "hauria de saber tot el que cal saber sobre els anteriors trenta-cinc dits i aquests, al mateix temps, no haurien de saber res sobre l'últim dit; o siga, el dit trenta-sisè. Saber el que saben els trenta-cinc dits primers sobre l'últim dit no se sap. Com tampoc no se sap si el dit trenta-sisè sap el que hauria de saber sobre els trenta-cinc dits anteriors. Finalment, els dits saben saber el que saben?". Aplaudiments. Actors i músics se'n van com han arribat.

La "s" de la darrera portada vol dir silenci. El de *Cave Canis* i el que, al començament de la festa, han demanat en memòria de Joan Brossa. Se n'han anat, sí, però encara hi són. Alerta! poden tornar. Mentrestant, feu els deures dels seus manifestos.

Marc Soler